

have givet mange sociale Love i den sidste Tid, har det været berettiget ogsaa at anvende noget af denne Skat til andre Op-gaver, og jeg har ment, at vi nu kunde forhøje denne Skat yderligere. — Jeg har endvidere foreslaaet at forhøje Tetolden til 80 Øre pr. Kilogram, idet jeg har ment, at naar et Land som England har en meget høj Told — paa en Vare, der koster 3—4 Kr. pr. Pund, er en Told af 80 Øre pr. Kilogram jo ikke nogen betydelig Forhøjelse, — kan man ogsaa have det i et Land som Danmark.

Endvidere har jeg foreslaaet Kaffe-tolden forhøjet. Man kan sige, at dette kommer noget i Strid med, at jeg selv for nogle Aar siden var med til at nedsætte den, men jeg har hørt fra mange Sider, at man ikke har mærket noget til denne Nedgang i Kaffe-tolden. Fra de radikales og Socialdemokraternes Side har man Gang efter Gang fremhævet dette. Jeg tager derfor de Herrer paa Ordet og foreslaar at forhøje Afgiften paa Kaffe til det, den var tidligere, eller en Smule over, og fore-slaar saa, at Halvdelen deraf gaar til Fon-den. For øvrigt skal jeg indrømme, at naar jeg har valgt disse 3 Ting, er det, fordi det er Ting, der komme de ubemid-lede til gode, men vil man hellere vælge andre Ting, saa for mig gerne. Jeg kunde meget godt tænke mig at forhøje den indenlandske Sukkerafgift og lade en Del deraf gaa til Pensionsfonden. Det kommer ikke an paa, hvilke Toldsatser man vælger, men Tanken er, at saa længe vi endnu ikke ere gaaede over til Jordværdiskat, er det rimeligt, at man vælger den indirekte Beskatningsform, saaledes at de, som kunne faa Gavn af de Afgifter, der svares, ogsaa ere med til at betale noget deraf.

I § 5 har jeg antydnet, at hvis de nævnte Midler ikke skulde strække til, maa Stat og Kommune tilskyde det manglende, saaledes at de dele halvt. Naar jeg saa ofte benytter Ordet Kommune i Lovforslaget, mener jeg dermed Forsørgelseskommune, men vil man foretrække, at det skal være Opholdskommunen, har jeg ikke noget der-imod. Naar der skal ydes noget til Per-soner i en Kommune, plejer man i Praksis at regne med Forsørgelseskommunen. Jeg har altid været Modstander af den lange Opholdsbestemmelse, saa jeg for mit Vedkommende ønsker gerne, at man gaar over fra Forsørgelseskommunen til Opholds-kommunen.

I § 6 hedder det saa: „Enhver Mand og Kvinde, som har dansk Indfødsret, og som har opfyldt Betingelserne i § 3, er-

holder fra 1. April i det Kalenderaar, hvori de fylde 62 Aar, aarlig udbetalt 300 Kr.“. I § 7 har jeg foreslaaet, at hvis en Mand eller Kvinde over 18 Aar bliver Invalid og ikke er i Stand til at forsørge sig selv eller sine paarørende, tilkommer der ligeledes vedkommende 300 Kr. Hvis de Herrer ville udvikle Tanken videre og ville mene, at der i visse Tilfælde skal ydes mindre — maaske for mindre Invaliditet — og i andre Tilfælde mere, skal jeg ikke opholde mig derved. Jeg har henstillet, at det bliver Indenrigsministeren, der maa sørge for, at der bliver affattet en Instruks, hvorefter Spørgsmaalet om Invaliditet skal afgøres efter faste Regler og Principper. Naar jeg har henlagt Administrationen af denne Lov alene under Indenrigsministeren, ønsker jeg at bemærke, at den Tanke ogsaa har staaet for mig, at man maaske ved Siden af Indenrigsministeren burde have en Slags Bestyrelse eller Tilsynsraad, noget lignende som ved Ulykkesforsikrings- og Sygekasse-loven, altsaa et Slags Nævn eller Raad til ved Siden af Ministeren at afgøre alle de Tvivlsspørgsmaal og Tvistigheder, som kunne opstaa.

Saa kommer jeg til § 8, der vel nok vil blive den mest omtvistede. Den drejer sig om, hvorledes der skal administreres. Det er et vanskeligt Punkt. Jeg har helt og holdent overladt Administrationen til Kommunerne. Det bliver Kommunens Op-gave at føre Fortegnelse over alle Mænd og Kvinder over 18 Aar og at opkræve det Beløb, som skal indbetales, og det bliver Kommunens Opgave at udbetale det Beløb, som skal udbetales. Jeg tror og-saa, Kommunerne bedst kunne gøre dette. Jeg ved vel, at det vil forvolde dem for-øgede Udgifter til Regnskabsvæsen, men de spare til Gengæld paa andre Steder, saa de ville være godt tjente dermed. Jeg tror, at vi navnlig i de store Byer trænge til bedre førte Fortegnelser over Beboerne end dem, der nu findes. — I § 9 omhandles saadanne Tilfælde, der kunne hænde navnlig for Folk i Alderen fra 30 til 40 Aar, der ere gifte og ikke have stor Indtægt, at de sættes meget til-bage, naar der støder Sygdom eller anden Nød til, og det bestemmes, at i saadanne Tilfælde paahviler det Kommunen at be-tale helt eller delvis deres aarlige Indskud, uden at det regnes som Fattighjælp, naar de vitterlig ere ude af Stand til at betale. Det paahviler altsaa Kommunerne, hvad jeg har nævnt i den efterfølgende Para-graf, at føre nøjagtig Fortegnelse over Beboerne, og hvis en Person fraflytter en